

Dekanat RADUŃ Osada po raz pierwszy jest wspomniana w XVI w. pod nazwą Bołotno, Błotno – od miejscowej rzeczki Bołotnianka, która dziś jest już tylko strumykiem. Na początku XVII w. to miasteczko jest wspomniane również jako Werenowo, Woronow. Należało do Gasztołdów, Masiewiczów, Zarzeckich, rodu Scypio del Campo.

Kościół założono tu w pierwszej połowie XVI wieku na fundusz magnata Gasztołda, ówczesnego właściciela Błotny. Nowy drewniany kościół na placu centralnym miasteczka został zbudowany w 1705 roku na środki mściławskiego gubernatora Aleksandra Jana Masiewicza, świątynia została poświęcona pod wezwaniem świętych apostołów Szymona i Judy Tadeusza.

W XVIII w., gdy Woronowo było własnością rodu Scypio del Campo, miasteczko otrzymało status centrum starostwa. W 1735 roku kasztelan smoleński i właściciel Woronowa Jan Scypio del Campo (+1738, był też fundatorem klasztoru dominikanów w Koniuchach dziekanatu wołkowyskiego) i jego syn Józef, starosta lidzki, otworzyli tu szkołę oraz kolegium zakonu pijarów. Według fundacji woronowskiego klasztorowi na własność przekazano majątek Łopocyno ze wsią Wilkonce i ofiarowano 50 tysięcy złotych. Jednak po 20 latach w 1756 r. rozporządzeniem komisji edukacyjnej pijarzy zostali przeniesieni do Lidy. † Drewniany kościół parafialny, zbudowany jeszcze przez Masiewicza, działał w Woronowie do II wojny światowej. Była to prostokątna w podstawie bezwieżowa świątynia o trzech nawach, z trójkątnym frontonem nad główną fasadą, którą flankowały dwie szlifowane wieże. Po lewej stronie kościoła osobno stała dwupiętrowa również drewniana namiotowa dzwonnica. Teren kościelny był otoczony kamiennym ogrodzeniem z trójprzęsłową ceglana i otynkowaną bramą wejściową.

Inne świątynie w tamtym czasie w woronowskiej parafii nie istniały. Liczba parafian sięgała prawie czterech tysięcy.

W 1940 r. Woronowo otrzymało status centrum rejonu o tej samej nazwie obwodu grodzieńskiego. W 1967 r. starożytny kościół został zniszczony, dziś na tym miejscu znajduje się budynek klubu.

Odrodzenie parafii zaczęło się dopiero pod koniec lat 80 XX w., jesienią 1990 r. rozpoczęto

budowę nowego okazałego dwuwieżowego kościoła z cegły sylikatowej. W 1994 r. w świątyni odbyło się pierwsze nabożeństwo, jednak budowa nadal trwała. 19 maja 2002 r. kościół pod wezwaniem Bożego Miłosierdzia uroczyście konsekrował biskup grodzieński Aleksander Kaszkiewicz. Historyczne wezwanie świętych apostołów Szymona i Judy Tadeusza zachowała woronowska parafia.

Kościół w stylu eklektycznym zbudowano za cmentarzem parafialnym; jest on prostokątny w podstawie o tożsamej apsydzie, główna fasada jest flankowana dwiema czworobocznymi namiotowymi wieżami. Wnętrze jest podzielone przez cztery pary podparć na trzy nawy, płaski podszywny sufit został zrobiony z desek na betonowych belkach. Przegroda o wyglądzie przedsoborowego ołtarza oddziela zakrystię za prezbiterium. W świątyni są trzy ołtarze: główny – Bożego Miłosierdzia, lewy boczny – Najświętszego Serca Pana Jezusa, prawy – Matki Bożej Fatimskiej, nad wejściem znajduje się chór.

Dziś do woronowskiej parafii należy nowa kaplica w Polackiszkach. Od 1993 roku w parafii pracują siostry pallotynki, od 1999 r. do terenu kościoła należy ich dom zakonny (parterowy z mansardą) z kaplicą św. Michała Archanioła. Działa w parafii „Caritas”, które znajduje się na plebanii, gdzie mieści się również kaplica. Parafią opiekują się księża pallotyni.